

Олег Соловей

КАТИК:

Книга інтимної лірики

Соловей Олег

С60 Аль Катик: Книга інтимної лірики. – К.: Факт, 2004. – 168 с.

Нова поетична збірка Олега Солов'я, як завше, позначена змістовим і формальним поліморфізмом. З одного боку – це алюзії, ремінісценції, інтертекст. З іншого – дещо сумна і приречена поетика камінних джунглів.

*Людам, яким я зробив колись боляче.
Бачить Бог, це саме ті люди, яких я найбільше люблю.*

Осінній Хадж

Ранок

На перший крик ще сонного трамвая
кляксонить невдоволено авто.
Околиці вже рухаються мляво,
у центрі ще нікого. Сплять, а то.

У всесвіті заблукані планети.
А місто з ранку – прямо в день.
Новини з Югославії. Газети,
гаряча кава, тости і мігрень.

2000

Міська пригода

Ворожий світ дошкульно керосинить.
На рельсу ліг вухатий слон.
В ім'я Отця, Святого Духа й Сина –
маленький слон – лише оксюморон...

Підступно і каварняно сміялася Вона,
під регіт сталі, нервів і кісток, –
пантера чорна, хижа і м'яка...
А хтось знервовано сигналив у свисток.

2000

Міський вечір

Неонять вікна клично,
і вулиця притлумлено гуде.
Усе так просто й звично –
поклич її, й вона піде...

Під перестук її підборів
затихне всесвіт, місто упаде.
У розхвильованому хорі
ще кавкне вечір і помре.

Вікно ще схопить гомін,
і злякано сховається в куток.
Ще зійде з неба синій промінь,
і тишу вечора сполохає гудок.

2000

Ікар

Летючий Ікар гострокрило
малює круті віражі.
Як уповільнено це стило
виводить знаки на межі.

Летючий Ікар споконвіку
заходить в останнє піке.
І хочеться плюнути в пику –
буржуйську і ситу... Таке.

Летючий Ікар, як не дивно,
між нами спокійно живе.
І часом аж провокативно
самотньо п'є аліготе...

2000

Або-або

Іще один лишається концепт –
Айова-штат за синім океаном.
А тут – захеканий проспект,
що світиться харизмою буяна.

А десь – зав'южена зима –
що вся у знаках передбачень.
А тут спокійно обертається земля
без підметів, метафор і означень.

Лишається подумати ще про.
Увечері поскиглили на вітер.
Піти – або на пиво, чи в кіно,
чи записати сотню літер...

2000

Осінній хадж

Ми знов хаджі, чи пак – прочани.
Чи ми здолаємо цю путь?
Бо від Донецька до Вальгали
усім ніколи не дійти. У цьому суть

осінніх рейдів крізь тумани,
або – єдиний сенс високої води.
Південний Схід – так дико, тьмяно.
Осінній Хадж. Мандрівка восени...

2000

***

Прогулянка озвучена ліхтарно.
Це просто осінь – час такий.
Сказав би хтось – на зламі,
а я замовкну антикварно.

Ця осінь – спадкоємиця розлук.
Заляже тромб у вени гостро,
і кров назад не потече, та я,
забувши все, пантрую звук.

Багрянопініться покоцаний пленер.
А місту по фіг – камінь, сталь.
І вулиця знов стелиться під ноги
кривавими нарядами гетер.

2000

***

Зазирни в мої очі осінні,
і не згадуй мене таким.
По короткім оцім прозорінні
крематорій бува і дим.

Доторкнись до моїх артерій,
стережися лише обпектись.
Я прийшов із донецьких прерій
і пропав, але ти не журись.

Ще згадай мене якось надвечір,
і я прийду до тебе у снах.
У майбутній загірній мечеті
нас з тобою з'єднає Аллах...

2000

***

Із передпокою зими
колючий диха грудень.
У падолисті образів і тем
щось сокровенне губимо.

Клепсидра осені не знає,
що вже прискорено часи,
що світ святився нами,
і нами ж тихо голосив.

Відбилися губи на долонях,
як проминальність всіх речей.
Зима вже стукає у скроні –
алюзія чи вигадка, ачей.

2000

Субота

Ну от і знов – проклята самота,
коли у всесвіті – ну жодної людини!
Біжить і ллється, і шумить ріка
чуттів, і розбивається об рими.

Чомусь так боляче і гостро,
немов відчув у ребрах сталь.
А поруч тітка голосно і просто
гендлює майонезом „провансаль”.

І що та світова скорбота,
коли у нас базарний день!
І свічкою церковною субота
приречено виходить на панель...

2000

***

Заскочений осінньою сльотою,
горнятко кави грію у руках.
Сіренька мжичка сіється сльозою
і дзеркалом темніє у ярках.

Кремезний дід стоїть на тротуарі,
а листя падає і падає на брук.
І мовчки плаче дивний страдиварі
з його жилавих сильних рук.

В повітрі чути дивні увертюри,
і знов скипає ніжність степова.
І ця тоненька збірочка Сосюри
тривогою моєю ожива.

2000

P.O.Box – Future

Я напишу тобі листа,
скажімо, у суботу,
а ти його отримаєш
в четвер.
І скажеш:
„Не змінився ні на йоту”.
Все так,
хіба що – вмер.

Про це дізнаєшся
раптово, випадково.
Некрологів не буде,
й поготів –
ну хто в майбутньому
згадає,
що взагалі –
я жив?

2000

Ost

Павлу Вольвачу

У змудженім мовчанні териконів
осіння знепредмечена земля.
Сосюрою оспівані ще гони
летять з нестримністю залізного коня.

І бризками шипшини всі дороги –
мовляв, з варягів – поміж нас.
І чути гомін вже затоплених порогів
і шепіт злий голодних мас.

І хай цю землю нам тлумачить
який-небудь варшавський галілей,
це ані чого ще не значить,
коли цей край – пробоем із грудей.

І хай сміється Захід і Європа,
або яка ще рафінована прутня,
ніхто з них так і не второпав,
чим є для нас оця земля.

Копри і рури свічками угору –
дідами ще збудований блокпост.
Стоїш, зубами стримуючи горе,
а венами накочується OST...

2000

***

На святі інфікованих перерва.
Лягає в душу проза степова –
Йогансен Майк і дон Хозе Перейра,
Альчеста й Ельза – геть ніякова.

А ще осіння повінь хризантем!
Яка зима мене на овиді чекає,
яке блаженство! І убогість тем
вже анітрохи не лякає.

Зі стелі несподівана медуза
у мене втупила свій зір...
З портвейном знов приходять друзі,
я ріжу хліб, ламаю сир...

2000

***

А я уже невиліковно хворий,
я ще не знав такого бодуна...
Мені так радісно й кайфово,
як після пляшки доброго вина.

Живу поспішно і нервово,
хоча нема вже далі як...
Узнайте всі – я хворий!
Я майже маніяк

в німім бажанні знову
планету радісно здушить,
і крапелькою вранішньої крові
озвучити цю мить...

2000

***

Шкода й думок про втечу,
і жаль їх кидати кудись.
Це все такі чуттєві речі,
сама немовби „жисть”...

Як хочеться мовчати!
Для тих, хто все порозумів,
затисну серце у лещата,
бо я на правду захворів...

А далі що? Реланієм від Вовки,
а чи звичайний аспірин?
А медсестра готує голки,
а сенс який? Все ‘дно – один...

2000

***

У серці протяг, Боже,
чи шум, як лікарка сказала.
Якби вона, старенька, знала,
як важко шум той пережить.

Рецептів ціла жменя,
аналізи, термометри, пігулки.
На розі дід з очима Мене
старцює, безпритульний.

Іду, хоча бажання і немає
цей протяг дикий лікувать.
А лікар-дурень рає:
„Покой и теплая кровать”...

2000

***

Минає день, прожитий,
як тільки варто і було.
А вітер п'яний і сердитий,
знов зазирає у вікно.

На розі, як і вчора, –
старці – і рідні, і святі.
Чи вигра Буш у Гора
в ці дні гіркаво-золоті?

Тихенько дмухаю на скельця,
і дослухаюся – шумить!
Шумить моє маленьке серце,
воно живе, якщо болить!

2000

***

Намарних спогадів зривалися колеса,
локомотив вже рвався під укіс.
На води чисті, тихі плеса
вертається надламаний Чингіз.
В очах його – тужливих і прозорих –
ще образ твій підступно мерехтить.
І вже не бачити намріяного моря,
а степом кінь монгольський все біжить...

2000

***

андеграунд і стеля тисне
і немовби надходить час
роздушити червону вишню
як тоді як у перший раз

це підвали твого дитинства
дим тютюновий пляшка вина
соковита гріховна вишня
вибухає немов війна

андеграунд – уламки віршів
з неба падає чорний сніг
з неба падають білі птиці
чи птахи – ніби краплі сліз

2000

***

Ну от і ти, ворожий світе,
мій лютий світе навпаки.
Ця осінь, збожеволівши від літер,
ляга у русло ще незнаної ріки.

А сурми дмуть, поети пишуть вірші,
мовляв, для чого ще папір...
Листи ідуть такі оголено-убивчі,
чи навздогін, а чи навкір.

Поете, друже мій осінній,
у місті знов клубочиться сльота.
Дивись: усі пішли, лишилися тіні,
лишилась порожнеча й пустота.

2000

***

І терпнуть ягоди шипшини
в степах, де мама, тато, дід.
Минають непомітними години,
я разом з ними – слід у слід.
Шкода і праці: Дзюба, Стус...
З легенди повертається Аттіла...
А у кутку – засмучений Ісус,
що тулиться до маминого тіла...

2000

***

І вже: у пошуках наміряної прози
в цю осінь ще, можливо, повернусь.
Є тільки біль – без патосу і пози,
коли в свічадо осені дивлюсь.

Є тільки ти, окошена бідюю –
в цих днях – коротких і німих.
Всепроща днів повільною ходою
штовхає нас в обіймища зими.

Та вже: в деревах густо пламеніє
гіркавих ягід мічене зерно.
Я спльовую на сніг, що люто почорніє,
коли поставлю ногу в стремено...

2000

***

Останній острів наростає
із-за камінного бугра.
Її, можливо, ще нема,
вона, ачей, іще не знає,
що доля звірить свій дзигар
Чумацьким Шляхом і водою,
і непомітною ходою
потягне далі свій тягар.
І вкотре я любитиму усіх –
білявих нігерів і німців,
і навіть москалів і українців,
плекаючи задавнений свій гріх...

2000

***

П'янким Ікаром випавши з вікна,
кружляю в пошуках намріяного дна,
ламаючи найближчу перспективу,
яку ламати, зрештою, не слід.

Це карма, жарти пана Бога,
життєва путь, чи пак, дорога,
в яку йдемо, забувши страх,
шкода, звичайно, що все так.

І сумнів облягає, як іржа,
під снігом стогнуть провода,
а терен – знай собі – цвіте,
і в домнах вариться ще сталь.

2000

***

Осінній Йона в череві кита, –
швидка покара й зрозуміла...
Одна для всіх загірня простота,
одна на всіх сваволя й віра...

І хай ця путь лише в уяві, –
пророка чи естета-сміттяра,
наш Йона вийде під заставу
свого майбутнього пера.

Велику Рибу хтось таки дістане,
який-небудь веселий китобій.
Зі степу придуть орди із каганом,
розірвуть неба пражений сувій...

2001

***

Скажи, тобі буває страшно
в такі самотні вечори,
як от учора, завтра, нині,
як замість бажаної мсти
самотність гадом повзає
по спині?

І що ти робиш у вік-енд,
коли не треба на роботу?
Наприклад, я, мій Господи,
прости, ненавиджу суботу...

2001

***

кумедна маленька дівчинка
дивиться на мене так зимно
і з таким невимовним докором
що лишається тільки упасти
і цілувати її чобіток
ковтаючи соплі і гуталін
і зіщулившись мов від удару
забути своє ім'я
і повірити у її жорстокість
але не виходить
тож повільно встаю з колін
і вперше помічаю в очах її смуток

2001

***

Так затягує лютий, друже,
і нагальність щоденних справ
не дратує, а просто нудить,
як надмірність святкових страв.

Так минаєш черговий острів,
і укотре замовиш „сто”.
Так багато навколо монстрів,
але по фіг, або – все ‘дно.

2001

***

минаєш парки вулиці заводи
святково збуджені вітрини
а десь підземні рухаються води
і губи з присмаком цитрини
за обрій квапляться нехай
чужі на дотик і незримі
уже чуття – ти їм не заважай
свавільно вибухнути в римі

2000

Сміттяр

Мій фах такий цікавий, –
сміттяр – це майже санітар.
Ви зранку не прокинетесь без кави,
я п'ю гіркий настояний узвар.

Це поле битви і любові,
ну, звісно, інколи смердить...
Дванадцять страв, і всі святкові,
і кров Христа нікому не болить.

І я, немовби хворий Сван,
пантрую спогади і тіні.
Давно не пише щось Жадан,
і терпне світ у смузі білій...

2001

Легенда

Добре так увійти до легенди,
позабувши зворотній шлях.
Добре слухати розповідь Тенди,
що загинув у наших степах.

Добре бачити в сяйві гондолю,
що над містом моїм пливе.
Добре бавити дівчинку Олю,
що і досі зі мною живе.

Ну а потім вернутись до Тенди –
крізь десятки-десятки літ,
і на ганку сільської фазенди
обітерти з обличчя піт.

І сказати: *“А знаєш, друже,
я вподобав твої листи.
Хай тепер хтось молодший і дужий
буришиново запрагне мсти...”*

2001

***

миршавий світ не вилюдне знову
такий старий мов будда гаутама
йому б хоч трішечки любови –
натомість тіні бляді й хама

я б розговівся разом з ними
я певно зміг би певно зміг
але ідуть тривожні рими
і мій заповнюють барліг

вони – сподівані й незнані
до ніг лягають наче пси:
чи рух назустріч гаутамі
чи тільки крок у напрямку зими

2001

Камінний Шепіт

***

а так не хотілося бути останнім
а так ще хотілося бачити клени
та жодного жалю тим більше вагання
бо всі вони наші оті під верденом

так сталося боже й тобі моя вдячність
що терпне на вітрі солонім похмільнім
вона не моя не твоя уже власність –
ця куля зі срібла у тілі царівни...

2001

***

татуйований знаками іншої долі
і освячений криком німих запитань
добрий вечір – кажу вам – убогі і хворі
татуюйте захланну замріяну ждань
вона прийде і ляже ісламом на плечі
навіжених цілунків розсипле сміх
а все інше – я знаю – уже не до речі
як оцей не до речі написаний „стіх”...

2001

***

другий день – він заходить повільно
і тримає усе на межі
десь сьогодні почнуться війни
другий день – ти його стережись

другий день і немає вже завтра
бо день третій уже фантом
і лише безпритульна мантра:
очі ельзи війна і сумний арагон

2001

***

а за сонцем ще трохи світла
і багато щасливих людей
а у нас є з тобою півлітра
і платівка яку написав амадей

ти б їм виспівав трохи любові
але кажуть вони – не смій
зупинившись у тихому слові
споглядаєш як з чисел виходить змії

2002

***

я спокійно рахую метри
десь попереду глючить асфальт
ця основа усіх геометрій
ніби зрапта у спину „гальт”

крізь вікно ресторації видно пленер
і будинків розламані тіні
моя люба маленька розбещена вер
у кутку у чеканні свого мартіні

я ще прагну якихось версій
зупинивши цей відлік кадрів
ну яких вам іще перверзій
адже сказано – томас гарді

2001

***

це ніби так: чума на нас і годі
вже мертві рими кров'ю напувать
і схильність ворожити на погоді
уже не годна зіпсувать

цю спрагу збочених розваг
це так: ще крок і буде пісня
в степах пропав і щез ватаг
піймавши в груди вістря

так часом апелює листопад
суха земля волає тихо крові
натомість б'є льодяниками град
як вияв чистої народної любові

2001

***

так є уже – хіба оскаржиш долю
широкий степ десь губляться кінці
в крові – отруйна доза алкоголю
у місті – травень сонце прапорці

і наче кістка стине фраза
і путь що нею треба ще пройти
а серце дихає намазом
в німому прагненні священної війни

2001

***

на жовтій кручі синій листопад
ця осінь – перша й не остання
той хто пішов не вернеться назад
в терпке і радісне заслання

і вже ногами не торкаючись землі
хтось дужий знов розхлюпа воду
та спрага відступила і зомлів
в ім'я дискурсу бляха і народу

і раниць ноги стогоном стерня
і грузнучи у землю вже по груди
нап'юся крові сонячного дня
бо жереб кинуто і випали бермуди

2001

***

немовби ще й далеко до зими
й на покуті ще глипають ікони
та вже чийсь волають голоси
і харч таємно носимо у схрони

впаде на місце зграя голубів
і трави ляжуть в напрямку коси
і вийде риба із водою з берегів
отримай гою все чого просив

і звабно посміхнеться педераст
вже хворий снідом герпесом чумою
святе письмо – живий еклезіяст
цвяхи і хрест освячені йорданською
водою

2001

***

Іванові Андрусяку

а все – інтенції обличчя і міста
і кожний крок озвучений сурмою
рахуй товаришу від тисячі до ста
на жаль нас меншає із кожною добою

нечистий цей весняний хронотоп
ця біла мить абстрактної свободи
хтось рушив був у напрямку европ
та на путі як завше стали броди

і тисне дух зіщулений в саркомі
твоїх моїх чи спільних наших днів
так добре в цім освяченім дурдомі
що тільки вмерти ну а жити – поготів

2001

***

Анатолію Дністровому

мій бог здурів і ходить поміж нас
за ним в саду полюють сторожа
і смерть солодка друже наче квас
і тільки пам'ять прісна наче лжа

це простір мій забутий материк
де дні минають тупо як свята
вагітні сестри чорний патерик
і форму вкотре вже затоплює вода

товариш мій – оскаржений мій час
впаде на ранок в купіль головою
мій боже добрий це посіяна між нас
нестерпна радість битися з собою

2001

***

і топос умані якої вже не хочу
це степ і риштування без хрестів
ця книга книг яку не переочу
якби я навіть вельми захотів

на хвилях човен гонить піну
а вітер котить води і сніги
я прошу в бога кульку аспірину
а він мовчить – приходиш ти

тож біль і радість наче вперше
це знову рейд за овид за межу
і не обходить – більше а чи менше
навкір усій бидлоті все-таки живу

2001

***

тривання на межі напруження навскіс
зіщулення від погляду чи болю
чи вен тугих сподіваний надріз
що кров з них проситься на волю

немовби не живеш а так себе минаєш
брудні перони книги водка і жінки
невже маленька й досі ще не знаєш
як боляче лишатися останньої луски

нестерпно як з водою розминутись
коли найбільше й прагнеться води
усе могло інакше в нас відбутись
та добрий бог запрагнув самоти...

2001

***

цвяхи і хрест і вежі бурштинові
і ще багато іншого – дивись –
вони усі – усі тобою хворі
в німому прагненні якоїсь там води
цвяхи і хрест і жодних тут алюзій
і як на те – то й жодної мети
дивись маленька – вже відкрито шлюзи
якоїсь там – не знаю – висоти

2001

***

Це дуже просто – дихати на скло,
чолом його зустрівши прохолоду.
Між іншим, знаєте, Лі Бо
так само був закоханий у воду.
Вона у венах – жовта ця вода,
що тихо всотує невігаданий простір,
немов уривки з нашого кіна,
або чийогось голокосту...

2001

***

божеволіють тихо дні
стине раною теплий вечір
а в роздертому небі моїм
неможливість твоєї втечі

ну а осінь – вона така:
сіє крижні і смуток пісні
і поклавши в долоню мою п'ятака
все чекає як хтось там свисне...

2001

***

Так цікаво і так незбагненно –
всі колишні листи й полини.
Це, можливо, перверзія в генах,
контраверс на окраї зими.

Хай усохнуть і ноги, і струни,
бо ця пісня пісень для двох.
Тож, купуєш комусь парфуми
і причепом – журнальчик „Vogue”.

І так стишено й трохи приватно
накладаєш на рану шви...
Що мистецтво?! – живи адекватно,
і вмирай, але краще – живи!

2001

***

Ти питаєш, у чому фішка,
скільки коштує нині донецька *трусць*,
і чому уже вкотре вмирають нишком
недочитані Джойс і Пруст...

Ти питаєш, а я лягаю
мертвим листям на твій поріг,
і нудьгує Борис Вогау, –
він чекає на перший сніг...

Ти питаєш, – така випадкова,
з неба падає жовта рінь.
Чи на щастя та мідна підкова
увійшла до твоїх сновидінь?

2001

***

офелія не спить чекаючи нагоду
а за дверима ходить фортінбрас
пора сестричко вже святити воду
ця справа не обійдеться без нас

ну скільки там того дніпра
і хто сказав що степ широкий
вся істина – на кульчику пера
і в бурштинових кроках

а далі більше – далі менше
та в тім немає нашої вини
усе – і навіть смерть буває вперше
тим більше як приходить восени

2001

***

і будуть знову книги і вино
і лабіринт усім відомих істин
мені давно повір уже все ‘дно
чи вийду із води цієї чистим

гертрудо сестро бачиш ця вода
вона – іржа що тихо точить бога
який так добре ставився до нас
така от сестро нині перемага...

2001

***

усім подобається гратися на шару
дешева водка хліб аперитив
на ранок бомж збере порожню тару
такий от він – святковий наратив

я знаю – так ніколи вже не буде
мовляв минули всі уже свята
та щось таке стискає знову груди
пожежі й книги стус і мандельштам

2001

***

Вночі летить у шибу листя,
а зранку тиша і мороз
в моє лягають передмістя,
немов чекаючи когось.

А я їду собі на працю
і посміхаюся в блакить.
Навколо стільки юних грацій,
що тільки жить!

Укотре повинь бурштинова
все огортає навкруги,
і жовтень, хитрий казанова,
торкнувсь нечутно вашої ноги...

2001

***

буває затісно між білих сторінок
замало бурих плям бракує певно болю
й голодні погляди незайманих жінок
свою як завше грають певну роль

і можна звісно написати ще листа
лишивши вірш урвавши нагло цей рядок
і позіхнути солодко увечері – не та
авжеж – дурна – не знає й тисячі казок

2001

***

лиши мені мою самотність
і кілька цих улюблених книжок
є у житті така невідворотність –
кохати найбрутальніших жінок

є відчуття аж нереальної свободи –
це осінь вкотре бродить за вікном
я ще живу: це анітрохи задля моди
знічев'я бавлюсь барбіталом і вином

наллю собі й тобі – яка мерзота:
судомо кривить слухно рот...
курю на кухні й знов читаю рота –
філіпа звісно – він – такий же ідіот...

2001

***

І цей ґратований квадрат,
і рух у певному форматі.
Печально знаний цей формат:
прихильність ворогуючої статі.
А втім, то тільки знаки долі:
зима, зав'южений ландшафт,
і дві руки, затиснуті до болю,
не в унісон, на брудершафт...

2000

***

напевно це не так уже й суттєво
які за рогом будуть береги
ця стежка і солодка і чуттєва
шкода лише – позбавлена мети

а вся ця мудрість тіпа світова
не варта подиху твого моєї тіні
ця формула де в підсумкові два
лише мана із випадкових ліній

слова твої на правду тільки звук
можливо їм ще хтось-таки повірить
мозаїка майбутніх всіх сполук
вже не любови прагне – тільки віри

2001

***

Цілу вічність чекав я на тебе,
все безглузде своє життя.
Все дивився, як падало з неба
щось вагоме, немов каяття.

Не втомився, не втратив віру,
все шукав у далеких снах.
Ну яку ще тобі офіру, –
чуєш, вени гудуть у руках?

Залишається свідкам вокзальне бароко,
і, мов крейда, розкришений спів.
І, зненацька відчувши небесне око,
відчайдушно шукаю якихось слів...

2001

***

ти вабиш наче смерть –
така ж усміхнена й красива
а біль заповнює ущерт
грудей куточок зліва

я ним тихенько доживаю
до наших зустрічей і свят
і сумно так – хіба я знаю
криву моїх невизначених дат

десь на останній на межі
де твердь земна уже не твердь
де болі святяться й ножі
я знов спокійно стріну смерть

2000

***

Каварня, вулиця, театр,
і далі все – за Блоком.
Проспектом сунеться фіакр
нечутним тихим кроком.

Я знов замовлю пива,
як хочеш, то й вина.
Відтак, існує перспектива,
скажімо, випасти з вікна.

Крутіж богемний і мистці
мішають водку з пивом...
Незвично так – в моїй руці
твоя рука – аж дивно.

2000

***

Вона приходить і сідає,
як завше, край стола.
Розумна – все на світі знає,
хоча і зовсім ще мала.

Вона така серйозна,
зимова трошки і п'янка.
Я почуваюсь так курйозно
неподалік її стегна...

Вона замислена й чутлива,
а ще самотня, мов струна,
живе в мені, в куточку зліва,
де ринва б'ється гомінка...

2001

Р.О.Вох – 2001

Говорять, вам сподобався роман
з ім'ям жидівським Ельза...
Не знаю, думаю, – пора
її закинути на рельси...

Бо так уже, сюжетно беручи, –
сторінці десь на сотій...
Тож, місце їй з таким ім'ям
лише в мінорній ноті.

А поруч цей вагомий листопад,
який так звично міряти на грами.
Життя немов зависло над, –
його не втиснути в романи...

2001

Апокаліпсис Че

Неділя. Трійця. Вихідний.
Майдани, вулиці, бульвари.
Ти сам, самотній і дурний,
сумлінний учень Че (Гевари).

В кафе за столиком сидів,
тягнув поволі каву.
В пахвині десь зароджувався гнів,
і ти замовив страву.

Але віддав її бомжам,
і майже пачку сигарет.
Із кола їх найкраща фам
сама просилась на міньет.

Ти дав їй гривню і пішов –
майдани, вулиці, бульвари.
Конало сонце. Вечір. Кров.
Апокаліпсис Че (Гевари)...

1997

***

мої щелепи рухаються плавно
духмяно пахне мак
мої легені травлять
безпечний зовсім аміак

мої рефлексі сплять
і п'яні геть від кайфу чоловічки
за мене жодна блядь
у церкві не поставить свічку

це збочення можливо
але – я думаю – не гріх:
сиджу в кутку посьорбуючи пиво
й не прагну жодної з доріг

1998

***

За вікнами столичного метра
увесь такий мізерний Київ...
І навіть води хворого Дніпра
збентежити не в силі
цей простір зламаного крику,
що висне вже верхівками дерев,
затерпнувши з учора і довіку,
немов убитий нерв...

2001

***

Клепсидра днів уже наготові,
і Київ так раптово почорнів...
Десь там лишався Анатолій
і тихо тверезів...

А далі – тамбури, перони, –
увесь дорожньо-зморений дискурс,
в якому чай і санітарні зони,
і п'ятий за годину перекур...

2001

***

ти не згадуй мене сьогодні
бачиш – місяць упав в траву
це насправді марічко просто –
проклинати чиюсь весну

а затисни рукою каміння –
хай ударить осінній струм
не відбутого тихі озера
ніби в радість хоча і сум

не вертайся марічко не треба
у той шепіт у ті вечори
бо є речі які не минають –
синє сонце і патос гори...

2001

***

якщо завтра почнеться війна
я не зможу тобі написати
ти згадай – підійди до вікна
як до першої нашої дати

ти побачиш зимові дерева
не буває вірніших дерев
і відчуєш розламане небо
як у жорнах затиснутий нерв

бо усе це не так випадково
як напише у книзі мистець
і яка вже там кров по соломі
і тим паче – який ірванець...

2001

***

зачитані до дір кумедні тексти
поправити немає вже снаги
і всі колись пляновані інцести
відбудуть вже не друзі – вороги

і щось напевно вигадати треба:
зректися найважливіших фонем
або набрати повні очі неба
і вивчити всі розміри віршованих систем

сховатися зненацька у дурдомі
і пити там спокійно молоко
кохати всіх тамтешніх гомів
дивитися крізь ґрати у вікно

2002

***

це все – лише сьогодні
а завтра знову прірва і межа
а ти така що дихати не годна
зі стелі в миску крапає вода

а ти така якої ще не знаю
і світ згорнувся в макове зерно
я так банально вимовлю: кохаю
а ти закриєш ковдрою вікно

і буде ніч невипитого крику
як він залишить зоряне агов
піді – знайди покручену осіку
на ній запікся біль його і кров

2002

***

у безвість – чорну і глибоку
навздогад декілька листів
і чути як не дихають шпалери
і як не стогнуть стіни поготів

а ти візьмеш її мов жінку
услід за нею вийдеш із легенд
зберігши днів найтоншу павутинку
зітреш підешви спогадів уцент

отак лягає в душу часом схизма
немов зима і біла заметіль
і ти збагнеш: така твоя харизма
такий спекотний місяць березіль

2002

***

це так немовби молодість минає
а досвід щиро тішиться синцем
і кожний вечір тихо обпікає
і креслить косметичним олівцем

а рани що – їх час загоїть
на них чекає лікар і смітник
а сморід ще неспаленої трої
вертає у дитинство у катик

це так: лише заплющиш очі
рокований затруситься трамвай
лиши дивись аби він десь не збочив
слизька у березні буває ще трава

2002

***

спокійно тихо мертво як ніколи
фіранка чорна тисне на вікно
і ніби тільки вчора йшов до школи
неначе тільки вчора а між тим давно

і де вже в осені питати рівноваги
вона ж проклята множить все на нуль
і не втекти від несподіваної спраги
не чути голосу не чути навіть куль

а пристріт твій зелений а не чорний
він ляже в серце кольором біди
останній постріл завше є контрольний
зробивши справу мавре йди собі іди

2002

***

Асфальт завмер і слухає Ікара
веселу пісню зламаних кісток,
а десь невтомний Че Гевара
грудьми ляга у сонячний пісок.

А в місті шум і сиві хмари,
і вкотре лі, і знову лю...
Привіт буржуям від Гевари –
так і сказав: „Я їх люблю!”

Шрапнелить вітер у лице,
десь там за овидом тумани.
Колись він прийде, добрий Че,
і всіх панів до ‘дної ями...

Асфальт завмер, чекаючи роботу,
та втім його найменшої вини.
І смерть повільно входить у суботу,
і осінь – так далеко до весни...

2001

***

Дмитрові Пастернаку

Отак, буває, граєш у футбол,
напнувши зашморги-вітрила...
Альтернативно диха димедрол,
або в руках – шматочок мила...

Гонкуре, брате, де твій брат,
і де усі поділися шекспіри?
У діжці закривавлений Марат,
його вже смокчуть чорні діри.

Пергамент, шкіра, оксамит,
клондайк невиписаних літер...
Зима, стіна, дереворит,
в кишнях – теплий вітер...

2002

***

пам'яті Вадима Ковалю

Ця занедбана тиха ймовірність,
до якої хтось прагнув і йшов,
і дерев неосвячених вірність –
ніби зрапта, з-за рогу – любов.

Я не знаю, як сходяться жорна,
як червоним фарбують сніги.
І чому вона вбралася в чорне,
і говорить з тобою на ти.

Вона скаже, дерева не плачуть,
але що вона знає про плач...
Це нічого, мій друже, не значить,
як зі степу надвечір озветься пугач.

2001

***

Сергієві Пантюку

Страшна, мов ракова пухлина,
зростає ця одвічна чужина.
Десь там гендлює суча Україна,
та іншої, на щастя, в нас нема.

Ну, а шаблі, гартовані не нами,
до наших рук ніколи не впадуть.
Несуть віки гарячі мідні гами,
там Северин, як вічне незабудь.

Тож, хай забуде нація та інші,
а кров жива проступить зі шпарин.
І щось-таки, а вродиться із віршів
у цій, найбільш бароковій, з країн!

2002

Ельзас

*моєму дідові,
казанові та паціфісту*

А в Ельзасі, напевно, німці –
то такі загадкові бестії...
А у нас чорно-біле кіно Довженка
і бурлеск, але вже без травестії.

Мій дідусь, закосивши від фронту,
все одно – молодець-ветеран...
Він був схожий приблизно на Гонту,
і не дуже любив росіян.

Він дійшов би до того Ельзасу,
але думав старий – на фіга?
Свій „Кобзар” закопав ще у першому клясі,
і до Сталіна думав писати листа...

Таким чином, в Ельзасі німці,
а мій дід майже рік уже там...
Та нічо’ – жити можна на цій Армавірці,
і радіти численним своїм ворогам...

2001

повільне вrostання в дощ

хочеться написати агітку
слухаючи новини на першому каналі тіві
або радіо яке сьогодні ніхто не глушить
бо глушити власне немає чого
підписати конверт і вкласти до нього листівку
нічого такого не маючи на меті

справді і на фіг не треба віршів
бо є вольвач жадан андрусак
і прози не треба бо є пашковський
і ніби все кльово і добре так
але кожного вечора чорні діри
таємний твій шепіт і люта мста

а то буває ударить погляд
незваної жінки якоїсь марти
і вже хочеться вмерти і почати життя з початку
дістати стосик паперу послинити олівця
сказати комусь побачимось знову і здивуватись
чи не вперше наважившись на подібну зухвалість

хочеться просто бути собою
доки горлом не піде кров
бо той що стоїть за моєю спиною
і той що сидить у мені
зустрінуться вперше й востаннє
на майбутній якійсь війні

хочеться написати агітку
не слинявий блакитний гімн
і жбурнути у темні вікна
але вікна хворіють мовчки
тому я плюю у небо
і повільно востаю в дощ

дощ це єдине свято яке дозволяє бог
коли чийсь розпечені губи
вимовляють моє ім'я

і малюють на стінах обличчя
і все ніби добре і все як слід
але дощ і мороз і буває слизько

і упавши на праве коліно
констатую предивний факт
має боліти тіло але чомусь не болить
я вимикаю світло і встигаю сказати бай
і доки сходяться хвилі снів
я ще чую як в іншому світі стогне нічний трамвай

2001

Червоно й Синьо

***

де люфа дивиться й загулює охочих
собою бути – ледве чи не гріх
я б розговівся сестро проти ночі
та стримує потворне біля ніг
я не приспав тебе і навіть не зурочив
я просто лютню в руки брав
і ще візьму якщо маленька хочеш
аби лише ніхто не помирав...

2003

***

ось так – ця випадкова осінь
і світ гірчичним падає зерном
на всі зникомі вулиці і площі
трояндами болючих гематом

гірка трава не скресне на солоне
бо він мене укотре переміг
і хай цей світ сьогодні захолоне
бери коня мого – залиш мені батіг

бо там де сні порізані на грами
безжально й гостро падають до ніг
я зупинюся тихо біля брами
і буду слухати як падатиме сніг

2001

***

коли наші сестри ідуть на аборт
сміється увесь абортарій
пілот на будинки спрямовує борт
і жодної містики – жодних аварій

насправді це сестри і їх дежаву
буває ще страх виповза зі шпарин
і дивиться люто і сумно в трубу:
а що як це був ненароджений син?

не бидло урла чи який наркоман
як наслідок всіх берестечок
а що якби виріс із нього каган
в одному з районних містечок?

а що якби знову зібралась орда
і рушила вкотре на захід?!
можливо вже завтра почнеться війна
якщо ви хоч трохи народите наших...

2002

***

моя печаль – недільний краєвид –
надійно зафарбований у стіни
іду і трачу твій любове слід
немовби ти лиш тінь чиєсь тіні

так листопадово посипалися дні
так березнево скупчилися хмари
червона лямпка на письмовому столі
і дивна музика забутої флюяри

і звідки це? – зима – поміж дерев
святково убраний і хижий абортарій
і сірничком з коробки “Гомельдрев”
мені в обличчя світить пролетарій...

2002

***

червоний дiм? – я знаю жовтий –
найперший iз можливих кольорiв
була весна i був гарячий жовтень
i я здається так тебе хотiв...

я теж заходив часом у глосарiй
хоча здебiльшого дивився у вiкно
де пiсля всiх вiдбутих сатурналiй
про avant-garde розводився арто

це все до чорної записано до книги
i до кількох можливо iнших книг
а бiля вогнища – обранець немезиди
мiй давнiй приятель – жорстокий печенiг

2002

***

зарання осiнь виструнчила днi
i вже нема нiчого в цих аборигенiв
бо все в нiмому вiдбулося вже кiнi
i радiсть i життя i смерть самотнiх кленiв

в це листя неможливо увiйти
лишивши посох i взуття i все для неї
отож чекай мене а потiм розiпни
аби не сталося чого в ариматеї

щоб радiстю не сходила на пси
твоя й моя – невикiнчена раса
затисни в грудях цi тривожнi голоси
де серце – кров i триста грам сирого м'яса

2002

***

не руш цей камінь – хай лежить
як свідок темний і незримий
ну а душа – вона і досі ще болить
її не вставити у вишукані рими

це світло не завершиться вогнем
ропаво зваживши на любовці лілеї
бо завше є можливість інших тем
дискурс від'ємности та інші привілеї

забудеш мову ліпшого із міст
забудеш стогони і вулиць і трамваїв
і мов приречений невтомний мазохіст
повернешся у біль – в обійми гострі навсікаї

2002

***

а знаєте – був час п'яти тиранів
в саду так само в'янула трава
в степах ще бачили тарпанів
і був реальним богом чорний ра

а знаєте – я міг би вас зустріти
пустившись ще незнаних берегів
я дарував би вам можливо квіти
ну а любов – а біль! – і поготів

а знаєте – ми мусили зустрітись
лишивши спогадам занедбаний катик
де спільний наш із вами ненасицець
ще стисне горло радістю вмираючих осик

2002

***

нестерпно? боляче? на правду знаменито –
враз опинитися між двох твоїх вогнів
сплатити борг – сплатити навіть мито
з останніх наших вигаданих днів

а далі кольором кривавої калини
у пристрій твій зелений увійти
і дивуватися красі фунікулярної ангіни
немов торкнувшись уперше до краси

а пізно ввечері маленькі чорні гноми
розкажуть казочку якої ще не чув
і враз – така солодка лагідна утома
і я – малий – над містом юности лечу

2002

***

а захід сонця чорний наче осінь
і хлопчик хлопчика цілує у уста
і дивиться на схід що у кривавих росах
на захід мчить без вершника і навіть без сідла

а в череві червоно вогко знаменито
та йона знає – будуть ще попереду свята
і буде день і буде хліб а потім буде літо
і наша кров – така похмільна і густа

ніхто із наших не читатиме сентіна
бо літери бубнявляють холонуть квіти зла
бо тридцять другий рік – назавше рік селіна
високий і сумний – мов щогла корабля

2002

***

так несподівано зайшов за прапорці
були мисливці радісні й привітні
і падав сніг і падала роса
і несуттєво що у квітні

духмяний світ трикутний світ
це він кохає вабить ловить
йому однаково у свято чи в жнива
він прийде стане і умовить

а казка матиме щасливіший кінець
обмежені там жанри і сюжети
і як на мене – зовсім не біда
що поміж нами ще трапляються поети

2002

***

а збережи тепло моїх торкань
де подорож ховається в тумани
де тіло й душу облягає твань
а втім – яка душа? – ошмаття рани

де вечора застигла срібна віть
не дайся осені востаннє ошукати
бо страшно так озветься живопліт
цілуй його в холодні сині грати

з'явися рурами що визволять зі сну
озвися горньою і тихою струною
чи ти живеш? чи я живу? –
в цих мандрах темною зужитою луною...

2002

***

був тихий жах –
це ніч постукала у двері
я з нею потім говорив
немов із моцартом сальєрі

був тихий крик –
і простір вилився у трени
а я дивився і мовчав
як за вікном хтось різав вени

був тихий біль –
і профіль незабутньої гертруди
що мов самотній видовжений зойк
лягав похмільно так у груди

2002

***

є тиша днів на відстані душі
є кров і молоко і серпень наче рана
упав на місто регіт хлюпнули дощі
вже третій день як тризна за каганом

а завтра буде тиша радість самота
ще кілька днів позичених у смерті
дерева ці будинки осінь – все до дна
обійми днів так виключно простерті

і вже густішають нестримно кольори
це серпень стиснув тихо рану
тож не мовчи – хоч зрідка говори
на цій дорозі до загірного ісламу

2002

***

верталися як бог на душу клав
офіру зради звісно не любови
і хтось так голосно мовчав
що сонця диск зламав похмуρο брови

буває гості стануть на постій
і вже тобі не зимно і не парко
лише б він ріс – надалі деревій
в алеях темних у старому парку

хитнулася на мить камінна твердь
душа від болю сіпнулася в тілі
моментом істини буває тільки смерть
її не запекти в гуаші чи олії...

2002

***

пам'яті професора Боргардта
останній серпень медом загустів
бурштин його розсипавши по небу
лишилась тінь передосінніх вечорів
і перейшла з вівторка у середу
а був же лютий – місяць місяців
були криниці – чисті і прозорі...
останній серпень медом загустів
а з неба рясно сипалися зорі...

2002

***

на костурі околиця за костуром вода
і ластівка гойдається на дроті
можливо осінь – час повернення христа
язик без слів ворухиться у роті

скажи мій господі для чого ці слова
коли є страх – зачовгані примари
і є театр – і на тарелі голова
глядач заляк – і шабашем фанфари

йому б свободи трохи – чистої води
але вже так – уже сього немає
холоне брук у напрямку знайомої ходи
гуляй на власній тризні менелаю

2002

***

вертайся деревом вараввою ув осінь
лиш не мовчи – ти тільки говори
бо тінь його лягає і голосить
на рівні десь кінської голови

і довго мандруватиме степами
ступавши в слід останніх чумаків
і вже аж потім – поміж нами
наповнить небо криками граків

усе воно звичайно у контексті
моїх минулих днів-кровопускань
вертайся хоч би комою у тексті
трикрапкою викрешуючи ждань...

2002

***

касандро осені святиться хай твоє ім'я
так синьо-синьо сходилися кола
і звично пляшка відкоркована на трьох
господній син господь святий микола

а осінь так сміялася приречено углиб
і сина часто і люб'язно частувала
а він сорочку у йордані прав між хижих риб
та жодна курва з них його не зачіпала

так сходились розходилися дні
в життя і смерть у кров святого спаса
у серце юрія на білому коні
у тінь офелії і кроки фортінбраса

2002

***

було це так: я падав горілиць
згубивши серце в небі вечоровім
лягав на сходи теплих кам'яниць
і пив бажання їх неситої любові

і слухав ніч як слухають канон
і марив радістю як марять самотою
можливо так творив пігмаліон –
змагаючись не з кимось а з собою

2002

***

вона ще пишеться – історія трави
і варто жити – справді – варто жити
бо так воно вже сталося що ми
в його хрести цвяхами кованими вбиті

у цей з дитинства знаний колорит
де кров і піт витворюють етюди:
у докучаєвську здається доломіт
а в маріюполі димлять високі труби

2002

***

ти втратив тінь ти втратив навіть бога
а за вікном – звичайні вірні клени
їх шепіт був немов пересторога
що світ є добрий пристрій є зелений

багато нас – нема кому дзвонити
є тільки сум недільних кленів
лишається єдине – книжку пригубити
де звіра – звір... і тихо плаче геній

2002

***

є в дереві невидимий початок
його озвучили нечутні голоси
і кожен рік сюди приходить свято
багряно-пінне з присмаком цілющої роси

дерева справді – наче люди
вони ростуть собі без жодної мети
їм теж буває боляче у грудях
в чеканні ще незнаної зеленої версти

покайся дереву допоки ще не пізно
шукай його німих благословінь
і спогадів його гаптованих наскрізно
що гостро так вражають наче ринь

2002

***

вітчизни кров відгонить чимось темним
вона розріджена мов папороті цвіт
і вже ідуть прихильники й адепти
і разом з ними йде палеоліт

вони фарбують синім стіни
і світ стає маленьким і сумним
вони свої – вони також із України
а мова інша погляд інший інші голоси

буває хтось кокетливо картавить
і вже у темряву ховаються степи
не чути половців і жодної октави
не чути з мертвої музейної стріли

2002

***

так тихо-тихо висвятився світ
(ще не було такої в мене тиші)
у рурці голос твій: олежику привіт
такі хороші й добрі пишеш вірші

а мною пише – знаєш – чорний дім
(і чорні дошки в мене замість неба)
заходь маленька – може розповім
хоча не знаю – варто? треба? –

про те як уривається мій стерп –
(трикутний світ – трикутний)
і хижо як напружується степ
і чорний хтось заходиться на кутні

2002

***

у цих степах ще вив'ється метро
і стисне серце радісно і тьмяно
давай маленька вип'ємо по сто
і не сумуй – ще надто рано

за овидом незнані береги
ця подорож – повір іще триває
від болю днів – до майже самоти
не смійся – саме так воно й буває

2002

***

так тихо-тихо в губи цілували
і мерзли мов подряпини в воді
хтось найдорожче – молодість заставив
(а всі сміялися – ну звісно – молоді)

було вино горілка чорна кава
і кожний був у тім ще неофіт
і перспектива зовсім не лякала
(ввійти як стій у мармур чи граніт)

і якось так ніхто не зауважив
коли так боляче зійшлися терези
можливо потім – іншого вже разу
(скажімо в серці виноградної лози)

2002

***

якщо я виберуся звідси і живим
якщо мій край мене хоч трохи почекає
я буду добрим боже буду злим
бо край любов'ю наскрізь пропікає

і так воно мені вже певно треба
шукати там де не знайти –
серед людей у панотця і навіть в ребе
що зрештою однаково бо ти

чужий на будь-якому святі
бо ти для них архаїка друкований петит
і звісно свій на кожній лютій страті
де цвях шукає шкіри теплий оксамит

2002

***

здавалось інша кров лилася з полонин
не наша й не чужа – чиясь неznана
а ми приходили із різних україн
одні з-під цісаря а інші з-попід хана

була ще пісня – матері співали молитов
а ми все йшли – втрачались друзі й наречені
заходили стояли мовчки і з церков
ножі свої виносили – прокляті і свячені

і ляскав день циганським синім батоном
луна зі степу бігла за карпати
і не один із нас труївсь недобрим сном
від пестошів – чужих і волохатих

2002

***

для каменя буває може й гірше
ніж чорний мох червона ніж трава
та в будь-якому разі – тихше
якщо у напрямку весняного різдва

застогне дім немов уражена дитина
озветься хором непрочинених дверей
в ім'я отця святого духа й сина –
хай він живе – маленький соловей

а весел сплеск чи птаха сонні крики
десь на межі найдовшої з ночей...
хай буде свято – свято і музики –
вони набриднути не встигли нам ачей

2002

***

двадцять два двадцять два нуль сім
кілька чисел які єднають
якщо хочеш дзвони я тобі розповім
(як чарівно і лагідно нас убивають)

як приречено й тихо минають дні
як затиснули серце камінні стуми
і як солодко й вогко на глибині
де медузи слизькі у затоплених трюмах

двадцять два двадцять два нуль сім
кілька чисел яких не знаєш
подзвони і я вкотре тобі розповім
(зокрема що ти знову мене кохаєш)

2002

***

світанки нині тихі та привітні
невже на правду вже пора?
та хай дозріють трави однолітні
рахуй за звичкою від тисячі до ста

ну добре сестро – значить треба?
вважаєш – я уже дозрів?
хай буде так (шкода лише оцього неба
і так шкода – немає слів...)

2002

***

і поки випадуть омріяні сніги
мій лютий крик почують гори
зустрінь мене і свічку засвіти
я тихо вмер – цей світ мене впокорив

і буду сам але в тобі
знайду мету освідчуся в любові
колись давно я мешкав у воді
коли цей світ належав ієгови

колись давно: зима катик сніги
і три сини у матері моєї
туман і сині-сині береги
де скільки ока – сум і степ гіпербореї

2002

***

я теж хотів би дихати поволі
приблизно так як дихає чернець
як наглу смерть зустріне в полі
де кров ще теплу ссе із рани гедзь

я теж народжений для смерти
де синій сказ блукає між дерев
і варто тільки голову задерти
або затиснути зубами білий нерв

і виріс туск і він мені смакує
тримай мене на відстані руки
а десь є бог – його не згадує
бо прийде ніч і прийдуть павуки

2002

***

я забуду про тебе і все
загублю між проклятих літер
(християнське щось тліє в грудях
куртуазне таке як тріпер)

невеличкий осінній хадж
і маленька зимова повість
(а за тим хоч би щось нового
і щоденна абстрактна квалість)

але пам'ять уже хвороба
що знічев'я сягає неба
(але – віриш – таке кіно –
воно й на фіг мені не треба)

2001

***

притиснуть голосом і горлом до стіни
а ти шукай – покараний на горло
бо той ядучий струмінь гнилизни
розквітне патосом і зрушить гори
наснилося наверхлося а потім відійшло
і гинув край і чув далекий гук
а снігу! снігу нині намело –
між двох моїх блідих нервових рук...

2002

***

дружині

наснилася вода різдво і білий спокій
переведи мене через ланцюг
я їй молився – тій воді глибокій
і був одним з найгірших волоцюг

зима сніги й така буває люта спека
і я збагнув і став спокійний на межі
і мудрий птах – в дитинстві бачений лелека
тобою тихо щось до мене говорив

2002

***

я не відаю, звідки (вони) приходять,
а зникають назавше в (мою) печаль;
і лишаяються друзі (–) дерева і води,
їх (покірна) волога, і тиха замріяна даль;

натщесерце (їх) риби і коні, і люди,
їх строкаті, картаті мережива (губ);
тож (не) вільно сьогодні новому юді
розіп'яти (це) тіло на хрестик у труб;

2003

***

ти мені лютною маленька
а я тобі в лютому сніг
лише чорний лютневий сніг
центральных твоїх бульварів

ти мені лютною маленька
а я тобі в лютому серце
дике і люте скажене серце
загублю на твоїх бульварах

2003

***

отак: гнів божий імені твого
близькі й далекі пересуди
я чув губами паморозь на склі
і не чекав лютневої остуди

я просто взяв і вигадав ці дні
де патос біль і неба пересит
і десь невдовзі починається війна
а в мене цвях і вдячний оксамит

і я приймаю божий тихий дар
де сказом тінь твоя на мить –
вродлива хтива юна і страшна
вона пече мені хвилює і болить

2003

***

коли падає сніг і вмирають дерева
коли квітень невдовзі і небо таке за вікном
я побачив її і завмер біля синього клена
я губами торкнувся нечутно її гематом

отака моя радість сподівана отче
і як завше вона – ні тобі ні мені
можна жити плакаючи щось найдорожче
але ліпше вже здохнути десь на війні

бо ж виходить усе це і марно і зайво
чи хотів би я дихати серцеві наперекір? –
у цій стумі камінній чекати на сяйво
де між хмарами сумно на південь пливе армавір

2003

***

проспектом гурова спускається трамвай
і знов один – бо він тебе поглине
й росте мій туск мов чорний деревій
а поруч шум і небо – синє-синє

клявіатурила надмірність почуттів
я йшов один крізь натовпи майдану
і десь між нами падав тихий сніг
і серце грів старому капітану

який помер – як знати – від нудьги
в солоний час – крізь хвили і запої
життя – воно сьогодні ще для нас
життя – болить... але воно ж таки і гоїть

2003

***

ти говориш – у киеві – літо
а у мене – в донецьку – осінь
хтось посіяв зникомий жито
та не вижав кумедний досі...

ти мене убиваєш маленька
а за овидом – біль і сніг..
і загинути – значить тихенько
увійти у твій соняшний сміх...

2003

***

ти просто йдеш – так любо йдеш до мене
і світ стає прозорим і густим
моя самотність схована у генах
тобі назустріч дихає-випростується з рим...
а в горлі туск – у горлі тепла синя рана
а в груді стукає травневий зорепад
й лишився слід де ти торкалася губами
цілунків гублячи пекучий листопад

2003

***

я чую горлом цей червоний протяг
він так наліг на серце сургучем
я не віддам йому обличчя доти
аж доки тайно не зустрінуся з лицем

аж доки пальтами не виметуть юдолі
я маю текст – це не торкається усіх
я бачу сни – у снах чомусь немає олі
оце і є найперший мій невиспіваний гріх

а що судьба? – ну вимете у шанцях
де гамузом катик – затерпнув і змалів
і мітить бог усіх моїх коханок і коханців
і любить так як я ніколи б не зумів...

2003

***

це просто зайвий вимучений джаз
що вирвався з легень ариматеї
я довго йшов і падав раз-у-раз
та хтось мене збирав і знову клеїв

тепер однаково – у профіль чи анфас
на вістрі голки скупчилися хмари
ти міг би думати це знов пішли на нас
поляки німці москалі або й татари?!

це дуже просто – скаржитися хором
інакша нежить – випростати крила
і чистити годинами вечірній мельхіор
і чути сміх і брати знов братів на вила...

2003

***

леправі висмикнули спомин
зібгавши реготи і стогони заграв
відтак стояв столітній гомін
та жоден жодному нічого не сказав

самотньо так ще рухалися ріки
і русла вен і ріки крові – іншої води
а він прийшов іздалеку
здається з коста-ріки
туди із наших жоден не ходив

і червень був – і хрущ летів на запах
черниці бавились втрачаючи дітей
і тихі зашпори гніздилися у мапах
їх малював один мій приятель єврей...

2003

***

ввійшла в весну – похмільну і вологу
якої профіль геть неясно мерехтів
крізь пелену густу міського смогу
на сто життів мені він раптом заболів

зустрів її – знесвячену і п'яну
роздер на грудях чорний оксамит
зігнув – притиснув міцно до паркану
дав десять баксів – смійся – квіт...

а ельза звабила не чорного на ланці
той тільки трахав – не любив...
моя ти дівчинко – усі вони засранці
якби я міг – усіх би їх убив...

ввійшла в весну і дихала рікою
і профіль твій так густо пломенів...
я не присплю тебе такою молодою
живу не так дивлюсь поверх голів...

2003

**

осінні дискурси нудні як лямпна аладіна
як листопад із болю листя і нудьги
як декаданс або в чекіста прозі зина
та все мине – хай тільки випадуть сніги

а втім – у осені чимало й позитивів
приміром – голден – яблуко і мрія
яку я формульно колись для себе вивів
і дав ім'я – ти думаєш – марія?

було інакше друже – місяць грудень
торкався ніг а потім губ – і навіснів
ти не помреш від пересічної застуди
хіба від зимної байдужости і шепоту її

або старого якуба – намісника вандеї
а потім вийдеш в степ де пахне чебрецем
де бились люто варвари й ромеї
і трем його відчуєш незахищеним лицем

ми ж тільки так колись і відчували:
цей чорний брук і лагідний портвейн
зимово так і всі приборкані вандали
годують м'ясом власним метрополітен...

2003

***

де люфа дивиться й загулоє охочих
затерпнув голосом і враз осиротів
камінні стуми б'ють у дні мої і ночі
а в серце друже б'ють і поготів...

товаришу вода ця жовта і глибока
її не виграти немов яку асоль
я буду бачити і скільки стане ока
хлебтати буду чистий алкоголь

твоїх (моїх) задавнених ілюзій
бо це не просто так – стояти на межі
це наша кров здолає сині шлюзи
це наше серце прийме всі ножі...

2003

Катик

якщо ти хороший письменник

якщо ти хороший письменник
то зазвичай ігноруєш той факт
що всі засранці у цьому місті
хочуть твою дружину
якщо вона в тебе є і навіть коли немає

кожний хороший письменник
випиває багато вина
і кладе на своє „призначення”
ще читає різних засранців –
генрі міллер буковськи драйзер

ігнорує сніданки
сніданок – це кава і п'ять сигарет
сніданок – це аркуш хорошої прози
якщо ти звичайно письменник
якщо ти хороший письменник

якщо ти мене розумієш курва

2002

ці сучасні українські поети

замість того аби завалитися в ліжко
(у тебе лише дві години)
я говорю тобі про сучасних українських поетів

ці сучасні українські поети
є найбільші у світі злочинці:

замість того аби кохатися
я читаю тобі їх твори і пояснюю деякі речі
коментую метафори андрусика
розводжуся про жадана:
сумні чоловічі бари набиті мандрівниками...

боже це майже бродський – говориш ти
бродський? хіба це бродський писав:
ця наволоч клала на твою республіку?!
тоді мабуть варто робити вже інші речі
почавши скажімо з міньсту...

ти мовчиш – ти ображена
у нас є широке ліжко – воно чекає
але ти після цього не хочеш
а я не можу

ці сучасні українські поети
є найбільші у світі злочинці
але я їх все 'дно люблю
(соггу кого не згадав тут брати і сестри!
та якщо я згадаю усіх поіменно
ми ніколи не ляжемо з нею в ліжко...)

2002

фляменко

після кохання з тобою
так добре палити тютюн
у еспанських твоїх сигаретах
уголос читати лорку

тихий і білий вечір
фляменко на сходах
на сході розстріл
гітара твоя і вікна
за вікнами твій виноград

красива ефектна жінка
красива ефектна смерть
і ти така невблаганна
в готелі за двадцять баксів

тихий і білий вечір
за вікнами твій виноград

2002

що з нами сталося

учора випав сніг
сьогодні зранку дощ
а по обіді
з вікна тролейбуса
випав мужчина

він просто втомився
він просто втомився жити
йому хотілося говорити
озирнувся довкола –
нікого немає

він просто багато хотів –
говорить мені бабуся
така собі – знаєте –
добра бабуся
і пропонує мені купити
мівіну або сірники

що з нами сталося –
знову питаю
або сигарети або
і тут вона посміхається так
як посміхаються діти –
пачку контрацептивів

з тролейбуса випав мужчина

2002

стоп-кран

вони залишають купейні вагони
і навіть вагони св
збираються в тамбурах
палять смердючі свої сигарети
ширяють натруджені вени
найдешевшим лайном
із циганських районів
і пляшка портвейну –
одна на всіх
і жінка – також одна –
дає їм по черзі в тамбурі

вагони чекають їх тиху покору
подвійна пайка гарячий чай
сухий і прасований одяг
зимою у тамбурі холодно
але тільки у тамбурі є стоп-кран

2002

остання субота перед різдвом

сьогодні остання субота перед різдвом
і дикі зірчасто-смугасті янголи тероризму
чомусь гальмують
їх генерали
тупо вивчають мапу твоєї країни
їх морські піхотинці
десь у районі близького сходу

київ харків донецьк одеса
ці міста будуть першими –
міста у яких ти буваєш
і в яких переважно живеш
саме вони будуть першими
чуєш? –
на шляху цих скажених псів
які розстріляють
усіх святих миколаїв твоєї землі
лише тому
що чиесь негритянське вухо
почує у рурці
замість скажімо ірак –
найсолодше у світі слово
і ти певно уже здогадався
яке

але навіть сьогодні
коли замість снігу падає дощ
я забуваю
про все це майбутнє лайно
бо сьогодні можливо
остання субота перед різдвом
і янголи із пролетарських районів
тихо сідають мені на плечі
і пригощають мене цукерками
і сигаретами winston
і говорять до мене говорять
і я почуваюся майже щасливим
і майже вдома
в цю останню суботу
перед *його* різдвом...

2002

кіна не буде

Юлії Доброносовій

і не хочеться вже переспати
зі старенькою шарон стоун
тому хочеться плюнути в очі тому
хто говорить що жити – це дуже просто
і знов і знов (о панно юліє ви чуєте?)

в моєму місті випали сніги
і впали так що я збагнув –
не буде голівуду на березі чорного моря
бо найліпша у світі жінка
це та яку я колись собі вигидав
аби читати їй опівночі вірші
кохатися й разом палити winston
писати на ранок комусь листи

тому відсутність трусиків у шарон стоун
це зовсім не те про що ви подумали
шарон вставляє касету і тихо сміється
а газети вже пишуть чиюсь випадкову смерть

2003

катик

Анатолію Дністровому

спогади інколи друже знаєш
така неможлива й безумна річ
катик і спогад про другу школу
катик і спогад про першу жінку
що інколи плутають з першим коханням
виснажливим мокрим і мабуть гидким

ніколи не можна знати
чим усі ці речі на правду тобі загрожують
коли уже мова заходить про перше кохання
адже давно не секрет
що всі ці бляді розносять в собі хвороби
нудьгу та інші не дуже приємні й безпечні речі

тобто – ти знаєш усе наперед
але кожного разу клеїш дурня
і дозволяєш зробити собі міньєт
а де тут фішка у чому фішка
і скільки нарешті людей
щовечора гублять труси і свої обличчя

але спогади тим і солодкі
що все або майже все щасливо лишилось позаду
спогади – відстріл останніх свідків
а зберігати чи стерти файли – залежить лише від тебе
приємна до речі штука – ставити крапку в оцих речах
на згадку лишаючи голос який ти уже не забудеш

десь там же в історії з першим коханням
лишилася зламана щелепа
було трохи боляче і незбагнено: мовляв чому
а втім яка на фіг різниця – чому
коли кожного разу без винятків –
кожного разу кохаєш не тих жінок

це можливо спадкове карма або судьба
ти навіть не думай вагатись 151

або залишати першим сього човна
воно тобі не допоможе
просто є така звичка яка незмінна
це ніби погода лише перманентна

це ніби писати верлібри або романи
які перед видруком треба прожити
тому більшість романів які ти читав такі не цікаві
тому більшість верлібрів ніхто взагалі не напише
тому наші книги і наші книжкові базари такі муругі
тому львівський форум бо де нам подітись і кинути кості

тому коронація слова
але шоколад то є бізнес друже
а наші романи то просто така забава
для самотніх українських жінок
і мужчин біля острова N де нині сльотава осінь
і напружені очі твоїх пацанів прикордонної служби

зрештою острів як острів кордон як кордон
і збройні конфлікти варті найдовшого миру
про острів можна було би писати роман
але обійшлося без жертв і писати немає про що
а потім вони ще у нас запитають
де наші з тобою романи про ці мілітарні цікаві діла

так починається мертва історія свідків
так починається історія української літератури
отже коні не винні в принципі мабуть ніхто не винний
хіба що глобальні процеси буржуї і кока-кола
якісь такі речі про які міг писати хіба що драйзер
або дос пассос – хороший між іншим письменник
ніби як наш пашковський але зі знаками пунктуації
ну і трохи цікавіший – його принаймні хоч можна читати

а от інша історія друже: коли ти ще й досі як я
не зробив закордонний паспорт
юрій андрухович скаже що ти із тєхасу
і буде до ранку пити з тобою смердючу водку
він полюбляє пити з урлою доранку водку

так ув одному мікроесеї писав жадан
і я йому в принципі вірю хоча і не дуже –
у цьому конкретному бляха випадку

бо як на мене семантика слова „урла”
не зафіксована в жодному зі словників і романів
за винятком хіба що романів олеся ульяненка
а втім анатолію – як не дивно –
бачиш – сонце встає з-за рогу...
і справді хочеться до неба і жити хочеться не менш...

2003

Тінь твого крику

1

Наші майбутні книги і наші колишні не ті жінки
ще тільки збираються жити, плакаючи мрії і сні.
Скільки ти думаєш їх залишилося? Скільки їх буде
по цей бік німого неспокою наших днів?
Думай про себе, не варто любити інших; вони не ті.
Витравлюй поволі ці рани, плагітки, бинти, імена, які
не можна уже забути; та все одно, не треба журитися,
бачиш сонце? Воно, ніби серце, тільки холодне на дотик.
Серед поетик, барокових віршів, німих амальгам,
там, де південь у дзеркалі пасмами, як чорно-біле кіно,
і можна, і варто, і треба побачити тінь твого крику.
Множити можна на ксероксі гривні, але не любов.
Думаєш, легко питатися в дерева іншою мовою?
Думаєш, просто питатися в друзів простих запитань?
Знаєш, – учора над містом летіла остання осіння згряя.
Знаєш, як мені закортіло летіти з ними або померти?

2

Розгойдую вітер неправильним колом, дивлюсь у вікно;
там у дворі хтось розвісив на шворці прання, ніби мапи.
Сьогодні у нашому місті діти уже не зіграють в футбол;
можливо тому, що вони, народившись, одразу старіють?
Віриш, що нудно і страшно лишатися й потім не жити?
Віриш в число 12, яке тебе любить, але це лише зоопарк;
і стриматись можна, і можна здуріти, – і ти не повіриш,
але в цьому лісі є ліпші за мене та гірших уже не знайти.
А відтак – не убити, не викрасти мій барбітал і вино;
не випити віршів без рими і косу до весни твою не чесати
в готелі, де усміх у товщі шпалерного тиску годин;
і дивно... так дивно, чуєш, серце? Учора була ніби осінь,
сьогодні – уже зима... І збагнути усі ці прості механізми
вічних повернень додому, хоч вдома, звичайно, гірше,
думаєш, можна? Романтика ця тихо в'яне в моїх долонях
і пиво світле „Балтика № 9” торкається лезом горла у місці,
де в інших нормальних людей мають бути,
звичайно, гланди...

3

Марево темне вологе на тінь твою, вилиту з воску, лягає.
Бавовна на тілі від сорому й крові заледве уже не руда.
Що тобі, серце, цим поглядом зимним промовити вслід? –
Ми просто такі незугарні у всіх цих насправді вагомих речах;
ми значимо кров'ю і зрадами всі неможливі свої дороги;
крапелька крові на ложі любови залишить пекучий спогад,
у нотатнику номер твого телефону на інший можливий випадок;
і смак твоїх губ – солоних і трохи гірких на дотик в процесі,
що зветься в народі траханням, а у поетів – коханням.
Ти посміхаєшся; інколи гірко плачеш, а понад усім –
тінь твого чорного крику, яку не побачиш, напившись звично;
яку не почувеш – її не чути; власне, її, можливо, й немає.
Ти говориш, жінка – така істота, яка не відкриється навіть,
коли ти у ній, а вона в тобі; бо жінка – це річ, яка, треба думати,
завше буває лише у собі. Мені залишається в кращому випадку
тінь її крику – можу напиться, можу битися головою об стіл;
нічого змінити не можна; тупа метафізика вікон,
і так буде завше...

4

Інколи, знаєш, хочеться бути чемним і написати книжку
з хорошим кінцем і хорошим хлопцем – не схожим
на мене, – швидше уже на когось; з хорошими титрами
в кожній сцені – без бруду, без сліз, без повій, без сексу
заради грошей або по-п'яні, – хай усе буде чемно...
Як, наприклад, в останніх книжках киянина Юрія В. Ноги,
між іншим, мабуть, хорошого українського письменника,
на відміну від армії інших придурків, що пишуть вірші.
Інколи хочеться здохнути, аби хтось про це написав –
хоча б невеличку замітку в місцеву газету „Донецьк today”,
яку ти прочитаєш і скажеш: бляха, нормальний хід, –
він вибрався першим із цього лайна;
він навіть не жив у Києві...
А Київ – це місто, яке хворіє; там є президент і є зоопарк...
З пляшкою пива на Прорізній
почуваєш себе письменником.
І хоча сьогодні вже так осінньо, маленька,
що можна вмерти,
я ще бавлюсь твоїм волоссям і не думаю про майбутнє.
А знаєш, я буду писати про нас роман, хоча,
нас із тобою уже немає...

2003